

DOMNULE PREȘEDINTE,

Înalta Curte de Casație și Justiție, cu sediul în București, Str. Batiștei nr.25, sector 2, cod poștal 020934, prin reprezentant legal în condițiile art.28 alin.(2) din Legea nr.304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Având în vedere hotărârea Colegiului de conducere nr.3 din 23 martie 2011, adoptată în exercitarea atribuției prevăzute de art.19 lit.j) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu modificările și completările ulterioare,

În contradictoriu cu pârâțul Consiliul Superior al Magistraturii, cu sediul în municipiul București, Calea Plevnei nr. 141B, sector 6,

În temeiul dispozițiilor art.14 alin.(1) din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, formulează prezenta

CERERE DE SUSPENDARE A EXECUTĂRII

Hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.160 din 17 martie 2011 prin care a fost aprobat Ghidul privind procedura de selecție a candidaților pentru promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, solicitând a se dispune suspendarea executării hotărârii respective până la pronunțarea instanței de fond.

MOTIVE

1. Natura juridică a actului ce formează obiectul cererii

Prin Hotărârea Plenului CSM nr.160 din 17 martie 2011 a fost adoptat Ghidul privind procedura de selecție a candidaților pentru promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Hotărârea respectivă este un act administrativ cu caracter normativ în sensul dispozițiilor art.2 alin.(1) lit.c) din Legea nr.554/2004, întrucât:

- este un act unilateral emis de Consiliul Superior al Magistraturii, care este o autoritate publică, conform art.133 din Constituție, republicată, și dispozițiilor Legii nr.317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

- este un act emis în regim de putere publică, în temeiul dispozițiilor art.23 alin.(1) din Legea nr.317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care conferă Consiliului Superior al Magistraturii competența de a adopta hotărâri;

- este un act emis în vederea organizării executării dispozițiilor art.52 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

- este un act cu caracter normativ, întrucât se aplică unui număr nedeterminat de subiecte de drept care se încadrează în ipoteza normelor pe care le cuprinde.

Conform dispozițiilor art.1 și art.8 din Legea nr.554/2004, Hotărârea Plenului CSM nr.160 din 17 martie 2011 poate forma obiectul unei acțiuni în contencios administrativ și, pe cale de consecință, poate forma obiectul unei cereri de suspendare a executării formulate în temeiul art.14 din Legea nr.554/2004.

2. Interesul legitim al reclamantei în promovarea cererii

În materia contenciosului administrativ, în raport cu dispozițiile art.1 și art.8 din Lege nr.554/2004, un act administrativ poate fi contestat de orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim prin actul respectiv, iar interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.

Potrivit dispozițiilor art.2 alin.(1) lit.r) din Legea nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare, prin interes legitim public se înțelege „**interesul care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor comunitare, realizarea competenței autorităților publice**”.

În speță, prin Hotărârea Plenului CSM nr.160 din 17 martie 2011 a fost aprobat **Ghidul privind procedura de selecție a candidaților pentru promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție**, prin care, în cadrul procedurii respective, **Consiliul Superior al Magistraturii, cu încălcarea competenței legale ce îi revine, a stabilit noi atribuții în sarcina Înaltei Curți de Casație și Justiție.**

Totodată, hotărârea contestată **produce efecte în ceea ce privește legalitatea și derularea procedurii pentru ocuparea locurilor vacante de judecător de la Înalta Curte de Casație și Justiție.**

În consecință, **eventuala nelegalitate a Hotărârii Plenului CSM nr.160 din 17 martie 2011 se răsfrânge atât asupra realizării competenței Consiliului Superior al Magistraturii, cât și asupra realizării competenței Înaltei Curți de Casație și Justiție, în raport cu dispozițiile cu forță juridică superioară cuprinse în Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și în Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare.**

În raport cu cele arătate, **Înalta Curte de Casație și Justiție invocă încălcarea interesului legitim public** reprezentat de realizarea competenței ce îi este stabilită de lege, atât din perspectiva noilor atribuții ce îi sunt conferite prin adăugarea la lege, cât și din perspectiva adoptării de către Consiliul Superior al Magistraturii a hotărârii contestate cu nesocotirea competenței stabilite de lege.

3. Îndeplinirea condițiilor prevăzute de art.14 din Legea nr.554/2004

În jurisprudența Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a reținut în mod constant că, din interpretarea coroborată a prevederilor art.14 alin.(1) din Legea nr.554/2004, pentru suspendarea executării unui act administrativ, este necesar a fi întrunite, cumulativ două condiții, și anume: existența unui caz bine justificat și iminența producerii unei pagube care, astfel, poate fi prevenită.

3.1. Cazul bine justificat

Conform dispozițiilor art.2 alin.(1) lit.t) din Legea nr.554/2004, cazul bine justificat este definit ca fiind „*împrejurările legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ*”.

În speță, împrejurările care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității Hotărârii Plenului CSM nr.160 din 17 martie 2011, rezidă în faptul că a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor art.3 alin.(1), art.4, art.21 și art.42 alin.(4) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, pentru următoarele argumente:

a) Hotărârea contestată a fost adoptată în absența competenței Consiliului Superior al Magistraturii de a adopta un act cu caracter normativ în materia promovării în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție

Dispozițiile art.4 alin.(1) din Legea nr.24/2000 prevăd expres că „actele normative se elaborează în funcție de [...] autoritatea publică competentă să le adopte”, iar alin.(3) al aceluiași articol dispune în sensul că „actele normative date în executarea legilor [...] se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă”.

În raport cu aceste norme de tehnică legislativă, aplicabile în privința hotărârilor cu caracter normativ adoptate de Consiliul Superior al Magistraturii în virtutea prevederilor art.3 alin.(1) din Legea nr.24/2000¹, **în nicio reglementare cu forță juridică superioară nu este prevăzută competența Consiliului Superior al Magistraturii de a adopta acte cu caracter normativ prin care să fie reglementată procedura de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție.**

Or, prin hotărârea contestată este aprobat Ghidul privind procedura de selecție a candidaților pentru promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, deși **dispozițiile art.52 din Legea nr.303/2004** privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare – care reprezintă sediul materiei în privința promovării în funcția respectivă – **nu abilitază Consiliul Superior al Magistraturii să emită vreun act prin care să organizeze executarea dispozițiilor respective** (în sensul art.4 alin.(3) din Legea nr.24/2000, dispozițiile menționate din Legea nr.303/2004 nu ordonă Consiliului Superior al Magistraturii să adopte un act cu caracter normativ în executarea dispozițiilor respective).

Totodată, **nici dispozițiile art.38 alin.(1) din Legea nr.317/2004²**, care prevăd actele cu caracter normativ pe care Consiliul Superior al Magistraturii este abilitat să le adopte, **nu prevăd competența Consiliului de a promova un act care să reglementeze procedura de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție.** Aceleași dispoziții prevăd competența Consiliului de a adopta „alte regulamente și hotărâri prevăzute în Legea nr.303/2004, republicată, și în Legea nr.304/2004, republicată”, însă **niciuna dintre cele două legi nu prevede abilitarea Consiliului de a emite un asemenea act.**

b) Hotărârea contestată a fost emisă fără indicarea temeiului legal

În preambulul hotărârii contestate, se precizează drept temei legal, următoarele dispoziții:

- dispozițiile art.134 alin.(4) din Constituție, republicată, conform cărora:

¹ Conform art.3 alin.(1) din Legea nr.24/2000: „Normele de tehnică legislativă sunt obligatorii [...] la elaborarea și adoptarea actelor normative ale celorlalte autorități cu asemenea atribuții.”

² Conform art.38 alin.(1) din Legea nr.317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare: „Plenul Consiliului Superior al Magistraturii adoptă Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, Regulamentul privind procedura alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, precum și alte regulamente și hotărâri prevăzute în Legea nr. 303/2004, republicată, și în Legea nr. 304/2004, republicată.”

„Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește și alte atribuții stabilite prin legea sa organică, în realizarea rolului său de garant al independenței justiției”;

- dispozițiile art.23 alin.(1) din Legea nr.317/2004, conform cărora:

„Consiliul Superior al Magistraturii funcționează ca organ cu activitate permanentă. Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii se iau în plen sau în secții, potrivit atribuțiilor care revin acestora”.

Totodată, se menționează că hotărârea respectivă a fost adoptată „având în vedere” dispozițiile art.52 din Legea nr.303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora:

„Art.52. - (1) Promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție se face de către Consiliul Superior al Magistraturii, dintre persoanele care au îndeplinit funcția de judecător în ultimii 2 ani la tribunale sau curți de apel, au obținut calificativul „foarte bine” la ultima evaluare, nu au fost sancționați disciplinar, s-au remarcat în activitatea profesională și au o vechime în funcția de judecător sau procuror de cel puțin 12 ani.

(2) Dispozițiile art.48 alin.(10)-(12) se aplică în mod corespunzător.

(3) Evidența posturilor vacante de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție este publică și disponibilă permanent pe pagina de Internet a Consiliului Superior al Magistraturii și pe cea a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(4) Judecătorii care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (1) își pot depune candidaturile pentru funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, însoțite de orice înscrisuri considerate relevante, în termen de 30 de zile de la publicarea postului vacant, la colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, care le analizează și le înaintează Consiliului Superior al Magistraturii, însoțite de un raport consultativ asupra promovării, în termen de 10 zile de la primire.”

Se constată că **niciuna dintre aceste dispoziții legale citate nu abilitază Consiliul Superior al Magistraturii să adopte o asemenea hotărâre** prin care să aprobe „Ghidul privind procedura de selecție a candidaților pentru promovarea în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție”.

În consecință, **hotărârea contestată a fost elaborată și adoptată cu nerespectarea dispozițiilor art.42 alin.(4) din Legea nr.24/2000**, conform cărora pentru celelalte categorii de acte normative, altele decât

legile și actele Guvernului, „formula introductivă cuprinde [...] temeiurile juridice pe baza și în executarea cărora actul a fost emis”.

c) Hotărârea contestată adaugă dispozițiilor legale cu forță juridică superioară

În contextul actual, atâta timp cât dispozițiile art.52 din Legea nr.303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care prevăd expres condițiile și procedura de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, nu au fost modificate printr-un act normativ cu aceeași forță juridică (lege organică), printr-o hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii nu se poate adăuga prevederilor respective.

În raport cu dispozițiile art.4 alin.(3) din Legea nr.24/2000, republicată, este inadmisibil ca, printr-un act cu forță juridică inferioară (hotărâre a Plenului CSM) să se adauge la dispozițiile cu forță juridică superioară (art.52 din Legea nr.303/2004).

Astfel fiind, reglementarea chiar sumară, prin dispozițiile art.52 din Legea nr.303/2004, a condițiilor și procedurii de promovare în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție nu poate fi suplinită printr-o hotărâre a Plenului CSM, adoptată în lipsa unei abilitări acordate în acest sens, chiar dacă intenția Consiliului este de a realiza o îmbunătățire a respectivei modalității de selecție.

Altfel spus, repararea unei imperfecțiuni legislative (reglementarea sumară a dispozițiilor art.52 din Legea nr.303/2004) printr-o altă greșală (extrem de gravă, constând în adăugarea prin prevederi inferioare la o reglementare de nivel superior), nu este de natură a conduce la atingerea scopului urmărit atât de către Consiliul Superior al Magistraturii, dar în primul rând de către Jurisdicția Supremă.

Susținem că **dispozițiile cuprinse în Ghidul aprobat prin hotărârea contestată adaugă în mod flagrant la dispozițiile art.52 din Legea nr.303/2004**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind astfel **dată cu încălcarea dispozițiilor art.4 alin.(3) din Legea nr.24/2000**, conform cărora „*Actele normative date în executarea legilor [...] se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă*”.

Dintre dispozițiile cuprinse în Ghid care adaugă la dispozițiile art.52 din Legea nr.303/2004, exemplificăm următoarele:

- **prevederile art.2 alin.(2) lit.d) și e) din Ghid**, care stabilesc obligația candidaților de a depune „*lucrări întocmite de candidat*, cum ar fi hotărâri judecătorești cu obiect diferit sau, după caz, acte întocmite de procurori, inclusiv hotărâri judecătorești desființate sau casate ori acte ale procurorului infirmate” și „*opinia majoritară motivată a judecătorilor* sau, după caz, a procurorilor din cadrul secției instanței sau parchetului la care își desfășoară activitatea candidatul, adoptată prin vot deschis”, deși dispozițiile art.52 alin.(4) din Legea nr.303/2004, republicată, prevăd că judecătorii candidați trebuie să depună „*orice înscrisuri considerate*

relevante”. Astfel, dispozițiile respective stabilesc, pe de o parte, **obligatii suplimentare în sarcina candidaților**, iar, pe de altă parte, stabilesc **obligatii suplimentare în sarcina judecătorilor din cadrul secției instanței la care își desfășoară activitatea candidatul, deși aceștia nu sunt nicidecum implicați în procedura de promovare a candidatului;**

- **prevederile art.3 din Ghid**, care stabilesc în sarcina Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție obligația de a înainta Consiliului Superior al Magistraturii atât un raport consultativ asupra promovării, cât și „o **recomandare motivată**”, deși o asemenea obligație nu este prevăzută de dispozițiile art.52 din Legea nr.303/2004, republicată, care stabilesc doar sarcina înaintării raportului consultativ;

- **prevederile art.6, art.7, art.8 și art.9 din Ghid**, care prevăd atât **constituirea, prin hotărâre a Plenului CSM, a unei Comisii pentru selecția candidaților**, formată din 3 membri, judecători care își desfășoară activitatea în cadrul secției respective a înaltei Curți de Casație și Justiție, cât și **atribuțiile ce revin acestei Comisii în procedura de promovare**. Prin aceste dispoziții sunt stabilite în sarcina judecătorilor Înaltei Curți de Casație și Justiție noi atribuții administrative, deși, conform art.52 din Legea nr.303/2004, singurele structurile implicate în procedura de promovare sunt doar Consiliul Superior al Magistraturii și Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar nicidecum Secțiile sau alți judecătorii ai Instanței Supreme;

- **prevederile art.7 alin.(3) din Ghid**, care prevăd că judecătorii candidați pentru promovarea la Înalta Curte de Casație și Justiție susțin un **interview în fața Comisiei de selecție a candidaților** formată din judecători ai Înaltei Curți de Casație și Justiție, deși dispozițiile art.52 din Legea nr.303/2004 nu prevăd o asemenea procedură;

- **prevederile art.9 alin.(1) din Ghid**, conform cărora **Comisia de selecție** a candidaților întocmește și **înaintează Plenului CSM raportul consultativ** de evaluare și verificare a pregătirii profesionale a candidaților, deși art.52 din Legea nr.303/2004 dispune expres în sensul că raportul consultativ se înaintează de către Colegiul de conducere.

d) Hotărârea contestată a fost adoptată cu nerespectarea jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție

În jurisprudența Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție reprezentată de decizia nr.556 din 14 februarie 2008 prin care a fost anulată Hotărârea nr.477 din 26 iunie 2007 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii prin care au fost promovate reglementări cu caracter normativ în domeniul eliberării din funcție, s-a reținut că CSM are competența de a adopta acte cu caracter normativ numai în domeniile expres prevăzute de art.38 alin.(1) din Legea nr.317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și în situațiile expres prevăzute de Legea nr.303/2004 și Legea nr.304/2004.

În pofida acestei jurisprudențe, Consiliul Superior al Măgistraturii a adoptat hotărârea contestată reglementând în materia promovării în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, deși legea nu îi conferă o asemenea abilitare, așa cum rezultă și din expunerea anterioară.

3.2. Iminența producerii unei pagube

Conform art.2 alin.(1) lit.ș) din Legea nr.554/2004, prin pagubă iminentă se înțelege „*prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public*”.

La formularea prezentei cereri, se are în vedere paguba iminentă reprezentată de **perturbarea previzibilă gravă a funcționării Înaltei Curți de Casație și Justiție**, în sensul celor ce urmează:

În prezent, **activitatea de judecată a Înaltei Curți de Casație și Justiție este serios perturbată din cauza celor 15 posturi vacante de judecător**, dintre care 9 numai la Secția penală, care se află într-o reală dificultate de constituire a completelor de judecată, iar judecătorii în funcție sunt suprasolicitați.

Aceste posturi nu au fost ocupate până în prezent, deși procedura de promovare a fost demarată sub imperiul dispozițiilor în vigoare referitoare la promovare, întrucât toate candidaturile depuse pentru ocuparea posturilor vacante au fost respinse de CSM cu motivarea că avizele înaintate de Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nu au fost motivate și nu au fost respectate criteriile din Ghidul aprobat prin Hotărârea Plenului CSM nr.160 din 17 martie 2011.

În aceste condiții, desfășurarea activității Secției penale cu un grav deficit de judecători este de natură a duce în mod evident la afectarea actului de justiție înfăptuit în limita competențelor acestei Secții, în condițiile în care este de notorietate în cadrul sistemului că activitatea desfășurată la nivelul Jurisdicției Supreme în materie penală a făcut și face obiectul monitorizării în cadrul Mecanismului de cooperare și verificare a progresului realizat de România în domeniul reformei sistemului judiciar și al luptei împotriva corupției.

Suspendarea executării actului contestat în condițiile art.14 din Legea nr.554/2004, se impune cu necesitate, întrucât, în situația în care ocuparea posturilor vacante ar urma să se realizeze conform procedurii prevăzute de Ghidul aprobat prin Hotărârea Plenului CSM nr.160 din 17 martie 2011, iar acest act ar fi anulat de către instanță, conform principiului de drept *quod nullum este nullum producit effectum*, această fapt ar avea drept consecință anularea actelor emise în temeiul actului anulat (*resoluto iure dantis resolvitur ius accipientis*), adică a actelor de numire în funcție a judecătorilor conform noii proceduri. Or, anularea actelor de numire în funcția de judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție ar fi de natură să

creeze persoanelor în cauză un prejudiciu semnificativ, iar în privința Instanței Supreme ar produce o nouă perturbare previzibilă gravă din cauza imposibilității de formare a completelor de judecată și a suprasolicitării judecătorilor în funcție care sunt obligați să depună pentru o perioadă îndelungată eforturi suplimentare pentru a suplini vacanța posturilor.

De altfel menirea instituției suspendării executării actului administrativ reglementată de art.14 din Legea nr.554/2004, așa cum rezultă și din Recomandarea nr.R(89)8 din 13 septembrie 1989 a Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei, este de a oferi o **protecție jurisdicțională provizorie** care conferă, ca principiu, celui ce se consideră vătămat posibilitatea de a solicita suspendarea executării unui act administrativ, suspendare pe care instanța o va acorda numai atunci când, în raport de ansamblul circumstanțelor și intereselor, se apreciază că executarea actului ar fi de natură a crea pagube semnificative, dificil de reparat și când există și argumente juridice valabile față de regularitatea actului emis.

*

* *

În susținerea cererii înțelegem să ne folosim de proba cu înscrisuri.

Depunem dovada îndeplinirii procedurii prealabile în condițiile art.7 din Legea nr.554/2004, prevăzută ca o condiție de admisibilitate a cererii de suspendare a executării actului administrativ în reglementarea art.14 din Legea nr.554/2004.

*

* *

În conformitate cu dispozițiile art.242 alin.2 cod procedură civilă, solicităm judecata în lipsă.

Președintele

Înaltei Curți de Casație și Justiție

Judecător

dr. LIVIA DOINA STANCIU

Domnului președinte al Curții de Apel București